

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXVII. ročník

číslo 2/únor 2021

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. večere Páně)
	12.00	každou 3. neděli v měsíci deskohrátky
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
Pondělí	18.00	rozrost (setkání střední generace, vždy 1. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Čtvrtek	15–17	úřední hodiny faráře (předchozí tel. domluva doporučena!)
Pátek	15.30	dorost (mladší i starší), odrost
	17.30	konfirmační příprava
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Architekti Barešové	11
Ze sborového života	3	tentokrát o Bohumilus Barešovi	
Noví členové sboru		Chlapec, který spoutal vítr	12
Volba nového staršovstva		film	
Podnět pro budoucí staršovstvo		O pěstounské péči	13
Křesťanské Vánoce		rozhovor s M. a Š. Trojanovými	
Víra	4	Chcípí pes	15
o víře a důvěře		reportáž z demonstrace 31. ledna	
Betlémská aukce	5	Demence z blahobytu	18
Poučen, bez roušky ani náhodou! ..	8	„Představte si, že se narodíte v roce 1900...“	
Stářež	9	Kontaktní informace, tiráž	19
„Když musíš, tak musíš...“			

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

NOVÍ ČLENOVÉ SBORU

Staršovstvo schválilo přijetí Šárky Harmancové a Christose Bogotse za nové členy sboru. Srdečně je u nás vítáme a věříme, že zde najdou svůj duchovní domov. ■

VOLBA NOVÉHO STARŠOVSTVA V BŘEZNU 2021 NA SBOROVÉM SHROMÁŽDĚNÍ

Milí bratři a sestry, členové sboru,

plánujeme asi na konec března sborové shromáždění. Na něm budeme volit nové staršovstvo na dalších 6 let. Toto nově zvolené staršovstvo bude mít velmi důležitý úkol – připravit volbu nového faráře. Současné staršovstvo již některé členy sboru oslovilo. Někteří z navržených jsou současní starší, kteří jsou ochotni pokračovat v dál práci staršovstva. Další z navržených jsou zejména aktivní členové, kteří se dlouhodobě věnují například práci s mládeží či dětmi nebo právě Brány. Každého z navržených kandidátů představíme v příští Bráně s krátkým popisem toho, co dělá a na co by se chtěl/a ve sboru zaměřit.

Rádi bychom vás, členy sboru, vyzvali, abyste se do návrhů kandidátů také aktivně zapojili. Postup je jednoduchý. Oslovíte vybraného/nou člena/ku sboru a zeptáte se ho/jí, zda je ochotný/á do staršovstva kandidovat. Pokud bude souhlasit, oznámíte jeho/její jméno našemu faráři (stačí e-mail) a následně bude zařazeno do seznamu.

Kandidátka bude uzavřena 26. 2., aby bylo možné představit všechny kandidáty společně a uveřejnit informace o nich v Bráně již první neděli v březnu.

Děkujeme všem, jimž záleží na sboru i na jeho budoucnosti a kteří vezmou tuto výzvu vážně. Prosíme, rozhlédněte se okolo sebe, vybírejte, modlete se za dobrou volbu a moudrý výběr. Máme naději, že On bude s námi i v té volbě, která může zásadně ovlivnit budoucí dění v našem sboru. I pro nás platí ujištění: *Slepé povedu cestou, již neznají, stezkami, o nichž nic nevědí, je budu vodit. Tmu před nimi změním v světlo, pahorkatiny v rovinu.* (Iz 42,16)

Seznam již oslovených kandidátů, kteří byli navrženi a vyslovili souhlas:

Bedrník Tomáš, Dus Jan A., Drápal Lukáš, Friedrich Tadeáš, Heřmanová Alena, Holá Lída, Jungwirthová Iva, Kolář Lubor, Mazná Michaela Trinity, Plhák Tomáš, Procházková Marie, Slabý David, Stralczyńska Jana, Thomsonová Martina, Winkelhöferová Kateřina, Zvánovec Jan Jeroným, Trojan Štěpán.

Seznam oslovených kandidátů, kteří odmítli: Mazná Klára, Bruncko Dušan, Holý Jiří, Zvánovcová Jitka, Plhák Ivo, Borovská Milada, Kulhan Jaroslav, Drápalová Marta, Bartoň Daniel, Drápal Jakub.

Za staršovstvo
Marta Drápalová

PODŇET PRO BUDOUCÍ STARŠOVSTVO

Letos nás čeká volba členů staršovstva na dalších šest let. Tento podnět píšu, protože bych býval byl rád, kdyby ho někdo před šesti lety (tehdy budoucí, nyní dosluhující) sestavě staršovstva vznesl.

Pokud nedojde ke změně, budeme volit dvanáct řádných členů a tři náhradníky. Ta čísla si sbor může do nějaké míry přizpůsobit, třeba s ohledem na svoji lidnatost. Mým podnětem je doporučit budoucímu staršovstvu, aby vnímalo role řádných členů a náhradníků v souladu s vnímáním obvyklým, tedy že náhradník de facto členem není, a to do okamžiku, kdy případně zaujme místo po jiném starším uvolněné. V našem sboru oproti tomu přetrvává dlouholetý zvyk, že se náhradníci účastní veškerých schůzí a diskusí.

Pokud by sbor považoval za vhodnější, aby se scházelo patnáct starších spíše než dvanáct, doporučoval bych raději upravit počet řádně volených míst.

Důvodem, proč píšu článek do Brány namísto soukromé zprávy budoucímu staršovstvu, není čirý exhibicionismus. Věřím, že se takto můj podnět obejde bez domněnky, že by snad byla tato moje snaha o úpravu zvyklostí namířena proti konkrétním osobám; stejný názor budu zastávat i po volbě, bez ohledu na její výsledek.

David Blaf Slabý

KŘEŠŤANSKÉ VÁNOCE

Jaké jiné, že? Tento název navíc znamená ekumenickou aktivitu, kdy se ve svátečním období otevírají chrámy a modlitebny veřejnosti, zvou na prohlídku svých betlémů a často nabízejí další možnosti. Mezi letošních 86 kostelů patřil i náš. Díky mnoha členkám a členům branického sboru jsme vítali hosty vůní perníku i milým slovem, snad se podařilo též předat trochu křesťanské zvěsti.

Lenka P.

VÍRA

V nedávné době sešly se mi dva příběhy. Oba o síle slova. Nezapomínejme, bratři, že víra je dle Pavla ze slyšení, tedy ze slova nebo Slova.

První příběh se odehrává na středním východě. Kamarád získal zakázku na montáž linky na zpracování čediče na keramickou vatu. V rámci první fáze montáže se setkal s místními dělníky, které měl k ruce. Byli to pasáci koz, zdejší obvyklé zaměstnání, kteří gola-klíč viděli prvně a možná naposled v životě. Organizační problém v současné tamním hospodářství tkví mimo jiné v tom, že nový

zákon praví, že pokud člověka zaměstnáváš déle než týden, musíš mu přidat na mzdě. Řešení je jednoduché, zaměstnávat jej pouze šest dnů. Tato praxe má určitou nevýhodu, a tak se několik firem střídá o pracovníky na jedné zakázce po šesti dnech. Zde je vidět, že prudké boje o správnou legislativu neutuchají ani po tisíci letech. Co ale zůstává? Slovo.

Kamarád požádal místního o pár gramů minerálu těženého horolezci v nedalekých horách. O „slzy skal“ (mumio), kteréžto mají místní cenu oproti naší více než 1 : 3000. Místní už dávno pracoval pro jinou firmu na tomtéž místě a přislíbil slovy: „... kamarád se pro ně za pár dnů vypraví, přinesu.“ Dny běžely a můj kamarád počal nervóznět. I vydal se za místním a slib mu s úsměvem připomenul. Místní se nechápavě podíval, sklopil zrak. „On urazil mou lidskou důstojnost,“ pomyslel si. „Musím mu uříznout hlavu. Je to cizinec... Možná neví...“ Se sklopeným zrakem tiše kamarádovi povídá: „Honza, vždyť já jsem ti to slíbil. Ty zpochybňuješ moje slovo?“ Vyjasnili si to. U nás přece jen připomenutí neznamená zpochybnění.

Druhý příběh je z českého akademického prostředí a odehrává se dost možná ve stejnou chvíli. Při jedné pitce na oslavu kulatin šéfa katedry se tento vsadil se svým technikem o láhev whisky na téma „jakou kadenci má samopal vzor 24“. Prohrál. Druhý den se potkali na chodbě a šéf povídá: „Já vám na pracovišti nemohu dát láhev whisky, dám vám láhev vína.“ O den později: „Já vám tu láhev nemohu dát, jelikož jste můj podřízený.“ Technik se ohradil slovy (dostal mezi tím výpověď): „Ale pane profesore, vždyť jsme se vsadili.“ Odpověď, teď již pochopitelná: „No jo, ale to by platilo, kdybych vyhrál.“

Musím říct, že někdy chápu Karla Foucaulda v jeho fascinaci zbožností Turégů. I přes ni jistě zůstal křesťanem, ale nikdy nelitoval odchodu z Paříže do Maroka. Někdy je v jednoduchosti síla. a pokud má vést komplikovanost lidského společenství k odvratu od přítomnosti s Bohem, možná nestojí za to.

Josef Zeman

BETLÉMSKÁ AUKCE

Když chtěl roku 1998 Leoš PrincI vybudovat důstojný domov pro své přátele na vozíku, hledal odpovídající místo, které za odborné spolupráce Ing. Honzy Slámy po několika desetiletích chátrání našel v kloboucké Odstrčilově vile.

Dva roky trvalo, než naplnila Leošův záměr a položila tak základy Diakonie ČCE, stejně jako Ing. Jana Slámová založením první církevní školy položila základy Evangelických akademií u nás.

„*Bajjt lechém*“ – *Dům chleba* – neboli „*Betlém*“, tak byl ten domov pojmenován. Když se tam jel na něj otec na sklonku osmdesátých let jako stavař podívat, byla to téměř ruina, u které sbor v Kloboukách u Brna možná i uvažoval o strhnutí. Řeknu vám, nebyl, věru nebyl to pěkný pohled, když jsme stáli pod stropem budoucí jídelny, ve kterém byla v jednom místě díra velká cca 1 metr a vidět byla střecha i krovy.

Tehdejší farář Jirka Guber ale věřil, že statik opravy povolí, a tak se tam L. P. 1990 mohlo nastěhovat prvních pár obyvatel.

Pokud si dobře pamatuji, tak jimi byli Maruška Doležalová, Zdenička Nagyová, Vašek Růžička, Sláveček, Květa Stavínová a k nim samozřejmě ke každému i jeden pečovatel, který se o svého svěřence staral dnem i nocí. Celkem tedy celkem 10 lidí.

Při dokončovacích pracích sice ještě museli bydlet ve stíněných prostorách místní evangelické fary, ale když jsem tam někdy roku 1992 přijel poprvé pracovat jako pomocný dělník, byl už Betlém plně zabydlen i dalšími novými obyvateli, jako třeba Radkem Veselým, Šárkou Kokešovou, Tomášem Machátem, kterému jsme říkali Machoň, Maruškou Žákovou, ne ale nutně v tomto pořadí.

Záměr Leoše Princla se tedy zdařil, ale dalším záměrem bylo vybudovat další domov pro děti, pro který se našel objekt v Morkůvkách.

Tak se stalo, že roční milionový rozpočet se drobet zvýšil a bylo třeba vytvořit pracovní skupinu, která by se zabývala sháněním financí a sponzorů.

Velmi dobře si pamatuji, jak jsme se před lety s manželkou Zuzkou doma rozčilovali nad „standarty“, které zavedla vláda. To už Betlém slavil své sedmnáctiny a ředitel Betléma Petr Hejl, aby mohl v Leošově záměru pokračovat, vyhořel požadavkům ministerstva zdravotnictví a zavedl v Betlémě standarty, které by vyhovovaly i těm nejpřísnějším kritériím MZ.

Pracovní zařazení pečovatelů se tedy překvalifikovalo na asistent, čtrnáctidenní směny jednoho pečovatele na jednoho vozičkáře s týdenním volnem (tedy původní rodinný Leošův záměr) se změnil na ranní, odpolední a noční směny a každý pečovatel (vlastně asistent) musel podle nového zákona č. 108 o sociálních službách absolvovat akreditovaný kurz minimálních zdravotnických znalostí. A to včetně ergoterapeuta, který byl mým nástupcem v dílničce, jež byla zřízena v jednom ze sklepů a kde jsme spolu s vozičkáři, vozičkářkami a návštěvami, kteří ještě mohli pracovat rukama, napřed stříhali známky a vyráběli domácí nudle, které se pak prodávaly členům klobouckého sboru. Později k nim přibýly i vypálené výrobky z keramické hlíny, které měly na tehdejším soukromém sborovém trhu stejně velký úspěch jako kozí sýry, které jsem okolo roku 2000 začal vyrábět.

Tak se tedy jedna malá dílnička, přestavěná z jednoho ze sklepů, ve kterém se dříve skladovaly brambory z vlastní produkce, kterou jsem z počátku vedl, stala spolu s aukcemi součástí fundraisingu, díky němuž se mohlo uskutečnit mnoho dalších projektů Narnie v Morkůvkách; stavba a provoz chráněných bydlení „Mirandie“ a „Arkénie“ se sociálněterapeutickým centrem v Brumovicích a sociálněterapeutickým centrem ve vzdálenějších Hustopečích.

Snad ale největším projektem velmi schopného ředitele Petra Hejla DiS. a jeho týmu byl projekt nového Betléma.

Na jedné aukci, jejíž výtěžek několik milionů byl věnován právě na výstavbu nové budovy Betléma, jsem byl.

Když jsem viděl ty krásné výrobky obyvatel Betléma v katalogu připraveném pro aukci, ihned mne jeden výrobek zaujal. Ale vzhledem k faktu, že byly určeny pouze do aukce a já jsem věděl, že katalogové, tedy vyvolávací ceny, se mohou i zestonásobit, jsem okamžitě ztratil zájem a musel jsem se spokojit s výrobky z volného prodeje.

To bylo předloni, ale loni v listopadu, kdy se při třicátém výročí betlémské přestěhovali z Odstrčilovy vily do nově postavené budovy taktéž v areálu Betléma, to bylo úplně jinak.

Byl to koronavirus a lockdown – betlémským znemožnil uspořádat loňskou dobročinnou aukci „face to face“, a tak vyhlásili elektronickou aukci, která trvala několik týdnů a všechny výrobky, ať již z betlémské ergoterapeutické dílny nebo jiného původu, byly velmi zajímavé, i když velmi drahé. Přesto mne zaujaly dvoje hodiny. Jejich vyvolávací ceny byly sice vysoké, nicméně o jedny z těch hodin jsem přihazoval až do poslední chvíle, přestože se jejich cena vyšplhala přes 2 000 korun.

Aukce se blížila ke konci a věřím, že nervy všech účastníků byly na pochodu, když se přihazovalo až do 22 hodin.

S obrovským napětím jsem sledoval poslední sekundy, zda někdo ještě nepřihodí k mé doposud nejvyšší nabídce 2 800 korun, ale jak jsem mohl sledovat svoje hodiny, přihazovalo se už jen na ty, o které jsem už nestál a jejichž konečná cena se vyšplhala na více než neuvěřitelných 4 000 korun. Moje zůstaly na mé nejvyšší nabídce 2 800 korun.

Kdyby se ale cena vyšplhala přes 3 000, už bych nepřihazoval...

Moje první aukce, které jsem se aktivně zúčastnil, sice nevynesla milióny, ale aspoň něco málo přes 200 000 korun.

Řeknu vám, milí čtenáři, že to byl, alespoň pro mne, pěkný nervák až do posledních sekund, ale mám po několika měsících hodiny doma a visí mi na zdi.

Pavel Sivák

POUČEN, BEZ ROUŠKY ANI NÁHODOU!

Milí Braničtí!

Celkem snadno a rychle jsem si zvyknul připojit se v neděli v 9:30 k bohoslužbám kliknutím na <https://meet.jit.si/CCEBranik> a na monitoru mého meku sledovat trošku rozmazaného – video je v LD, „low definition“ – duchovního pastýře našeho sboru Jaroslava Pechara nebo naše skvělé laické kazatele a kazaťelky, kteří za Jardu zaskočí, když on slouží v Hořovicích či na Dobříši. Já jsem jim hodně vděčný za jejich „práci“. Ale po těch již měsících odtržení od sborového života mně to přestává stačit. Jak čas letí, méně a méně mě to internetové propojení uspokojuje. Schází mně osobní setkání s vámi, spoluvěrci, osobní styk – jak se říká – „face-to-face“. A tak se chystám přihlásit se do pořadníku vyvolených 15, což je současný limit počtu osob, které mohou být přítomny bohoslužbám, a přijet z Ládví do mého rodného Braníka.

Vydat se mezi lidi není pro mne tak snadné, jak to na první pohled vypadá. Já totiž opravdu nechci nic od nikoho „chytit“, a tak vedu hodně, ale opravdu hodně omezený společenský život. K mé mimořádné opatrnosti mne přivedla osobní zkušenost, když syn Jonathan, 45letý robustní atlet, již hned na začátku pandemie loni v březnu totálně vyčerpaný ležel doma v posteli s horečkou až 40 °C. Neví, kde se nakazil. Jen jeho děti a manželka jsou dodnes v pořádku. On bohudík také. A tak jsem se tehdy rozhodl, že když Jonathan, tím spíš můžu být příštím nakaženým já, důchodce v rizikovém věku. Ale zvládl bych to nakonec tak dobře jako on? A tak od té doby stále nosím roušku.

Vloni v létě, když jsem ještě dojížděl přes celou Prahu do Braníka tramvají, často jsem byl jediný, kdo měl nos a ústa pokryté. Lidé na mne často se zájmem doslova čuměli. I v našem kostele jsem slyšel otázku, proč prý mám roušku. Neopatrni, nepoučení, dnes ji nosíme my všichni. Tedy, všichni, měli bychom. Smutné totiž je, že jsou mezi námi popletení jedinci, vedení důchodcem v ohroženém věku Václavem Klausem, kteří pokládají nošení roušky za omezování osobní svobody. Jsou to lidé trapní a společnosti nebezpeční.

Během své denní procházky v Ďáblickém háji mám s sebou roušku. A když jdu mezi lidi, třeba do supermarketu, načasuji si to tak, aby to byly jen minuty, rychlé minuty pobývání v prostoru, kde může být – a jistě je – ten nový virus, co nás už tak dlouho trápí. K doktorům nechodím, naštěstí nemusím, zubaře jsem odložil, na poštu vybrané v hodinu, kdy je tam prázdnou, pro novou, dost drahou pánvičku jsem si došel do Libně pěšky, až si moje nožky stěžovaly. (Jistě, mohl jsem si ji koupit přes internet, ale chtěl jsem ji vidět, jestli je opravdu tak pěkná jako na fotografii na webové stránce. Je.)

Nový koronavirus jen tak nezmezí, naše obavy z něj, přikrmované médií a chaotickými vládními nařízeními, nás budou nadále žrát. A člověk mezi lidi občas vyjít musí. Už jen proto, aby si na to domácí vězení úplně nezvykl a – aniž by si to uvědomoval – příliš nezcvokovatěl. Ano, udělám to, asi dříve než později. Zapišu se do pořadníku a přijedu do kostelíka pod branickou skálou pozdravit bratry Pecharovy a alespoň těch dalších čtrnáct z vás. Mějte se, držte, nedejte se!

Petr Bísek

Ládví, 31. ledna 2021

STÁŘEŽ

Když musíš, tak musíš, a když chceš, tak musíš ještě víc.

Je tomu asi tak 17 let, kdy mě na moji první stářež pozval Honza Jelínek, řečený Jelen. V ohlaškách to nebylo. Kdo by taky čekal, že by v nedělních ohláškách zaznělo, že je první neděle v měsíci a v pondělí se bude konat stářež. Spíš že v pátek bude mládež.

S Jelenem se známe už hodně dlouho. Poprvé jsme se viděli na jednom z vánočních setkání mládeže na Travné a pak jsme se několik let jako partička sedmi prima lidiček zvaných „Z nouze schody“ scházeli na dovolené v premonstrátském klášteře Želiv.

Jednoho dne mi prostě zavolal, jestli bych s měl chuť s ním jít na „stářež“, a tak jsme si dali sraz na Přístavišti a odtud pěšky Branickou ulicí. Jelen o berlích a já pokulhával za ním, až jsme došli do malebné hospůdky s venkovní zahrádkou. Problém byl ten, že v tom nejlepším, když jsem některé lidi, a že jich bylo hodně, začal rozpoznávat a začal se dobře bavit, zavírali.

Léta ubíhala a já se tak seznámil s Radkem Martínkem, který tam jako jediný popíjel vodu, Kristýnou a Ivošem Plhákovými, branickým farářem Jardou

Pecharem a jeho bratrem – varhaníkem Milošem. Později i s Petrem a Alenou Heřmanovými, Jarkou Pecharovou, Monikou Zikovou a mnohými dalšími.

Poté, co zjistila, že se na stářeži probírají nejen teologické otázky, byla se mnou i moje druhá žena Zuzka.

Když se Jelenův zdravotní stav zhoršil natolik, že už nemohl docházet, kombinovali jsme setkání v hospodách a kavárnách a taky u Jelínků, čímž se k našemu tvrdému jádru pěti lidí přidala i Jelenova maminka a v posledních měsících i můj kolega z práce Šimon.

Na žádné stářeži žádný biblický úvod, jak bývá na mládežích zvykem, nebyl, ale s Petrem Heřmanem jsme postupem času začali luštit starozákonní hebrejská hesla z hesel „Die Losungen“, která od něj už řádku let dostávám. Dodnes si je překládám a jsem tomu rád.

Jistě, setkání face to face je face to face, ale když musíš, tak musíš, i když je zákaz shromažďování více jak dvou osob. Proto jsme zvolili setkávání pomocí internetového *meet.jit.si*, stejně jako se přenáší biblická a branické nedělní bohoslužby.

Každé takové setkání on-line je tajemstvím, kdo, kdy a na jak dlouho se připojí. Měl jsem velkou radost, že se kromě Jelena připojili i Berenika, Ester, Jarka, Jarda, Miloš, Heřmanovi a na chvíli i můj kolega Šimon.

Už ani nevím, kým* nám byla představena knížka Jana Flašky „Za každou cenu“, jejíž některé statě se rozebíraly. Se Šimonem jsme se spojili jen na chvíli, ale stálo to za to. Vážím si toho, protože se připojil z práce a záleží mi na něm. Od Ester jsme se dozvěděli, čím se živí, a Berenika nám zase řekla něco ze života a jak je teď práce knihovnice těžká. U Heřmanů to bylo spojené s Petrovou pracovní přípravou na on-line výuku, no a já... já jsem zase povídal o svých kuchařských bojích s kachnou, zelím, brambory a moukou a kterak započalo vaření s Lutherem a o mojí připravované fotokuchaře „Vaříme s Lutherem“, k čemuž dala základ zástěra s nastříkanou Lutherovou podobiznou od synovce. No a od Bereniky jsem získal recept na langoše; musím ho co nejdříve zkusit.

Tak takhle se – krom opékání buřtů, posezení u piva, narozeninových párty, koncertů a návštěv u Jelena – tedy teď scházíme už několik desetiletí na stářeži, kterou vtipně nazýváme „stá-řež“ už více než 17 let a jejíž počátek se možná začíná datovat od setkávání u piva po večerních bohoslužbách u Martina ve zdi.

Pavel Sivák

*) Byl jsem to já s matičkou. MFP

ARCHITEKTI BAREŠOVÉ

Dnes budou vzpomínky patřit Ing. arch. Bohumilu Barešovi. Když přemýšlím nad tímto člověkem, tak se neubráním dojmu, že celkový pohled na jeho práci v ČCE je velice zkreslený. Jeho působení začalo tím, že se stal členem Synodní rady pro stavby a rekonstrukce církevních budov. Trošku mne mrzí, že nynější lidé neberou vůbec v úvahu dobu, kdy tyto stavby vznikaly. Ono to vůbec nebylo lehké, získat nějakou budovu k rekonstrukci a zároveň ji zafinancovat. Většinou to bylo tam, kde bylo dosídlováno evangelické obyvatelstvo, ne příliš bohaté, co se peněz týče. Víím, že některé stavby začaly jako rekonstrukce hospodářských budov. Čili malou lstí. (Toto mám od svědka, který se takové stavby zúčastnil.)

Velice rád měl Bohouš stavby Jurkoviče v lázních Luhačovice, kde se taky léčil. Měl těžké astma. Také miloval Jurkovičovy stavby na Pustevnách, hlavně obnovený Libušín. Tento styl mu učaroval. Vše je zhodnoceno ve stavbách na rožnovském kostelíku a interieru v kostele a na faře v Kateřiněch. Jeho předností bylo využití pro sborovou práci a důstojný byt pro faráře. Jeho pojetí prostoru pro duchovní činnost a život faráře mnohé předurčovalo. Všechny dveře byly stejné, lišily se jenom tím, kam vedly, a to třeba jenom velikostí skla. I kování muselo být stejné v celém objektu. Jeho styl byl velice ovlivněn takzvaným funkcionalismem. Vstupní dveře byly dřevěné se skleněnou výplní, která byla vždy úzká (např. vstup ze dvora na Synodní radu). Dnes bereme některé věci jako samozřejmost, ale to bylo v době suchých záchodů. I toalety byly mnohdy velkou vymožeností. Jak už bylo naznačeno, Ing. arch. Bohumil Bareš byl členem Synodní rady, kde měl taky kancelář v prvním patře, naproti schodišti. I celá budova, hlavně vnitřní část, byla jím projektována. Kanceláře teologické fakulty, jednotlivé posluchárny a kabinety. Tam, kde je dnes divadlo Kalich, byla aula fakulty (škoda, že už není). Zbýl z ní jenom barešácký vchod.

Když jsem psal v prvním díle vzpomínek, že byl Bohumil „hračička“, tak to vzniklo z toho, že rád vyřezával figurky (i já jednu mám). Jeho přátelství s panem Trnkou bylo na něm znát. Já jsem se s ním taky jako kluk setkal, když jsem šel na oběd k Šuterům se strýcem Bohoušem. (Kdybych to tenkrát věděl, s kým jsem na obědě. Sádroví broučci mi dodnes visí na stěně... Formy na ně prý dělali společně.) Jeho styl byl taky stylem jeho bratra Pavla. Jak už jsem napsal. Víím, že i o Malešicích se diskutovalo, někdy i pochybovalo. Bohouš byl zaměstnancem Synodní rady, a tak to dopadlo bez racionálního výsledku (to je můj názor).

Jestě měli oba Barešové jednu ideu a tomu říkali „čistota stavby“ – žádné přílepky. Vždy novou stavbu. Ing. arch. Bohumil Bareš byl výraznou osobností v církvi, kterou měl rád, ale žil v komáří době... Nebylo ani u něho vždy lehké v tom žít.

Další díl bude o Ing. arch. Pavlu Barešovi a jeho kostelích.

Martin Bareš

CHLAPEC, KTERÝ SPOUTAL VÍTR

The boy, who harnessed the wind

Kdo přežije byl bezesporu pro osmnáct Američanů na 39 dní jistě vynikající sociální experiment, ale pro rodinu Williama Kamkwamby z africké vesnice v Malawi byl boj o přežití každodenním chlebem. V televizní show, když došlo jídlo, byl Jeff Probst záchranou, ale tam v Malawi žádný Jeff, který by jim v době sucha dovezl kukuřici, aby nepomřeli hladu, nepřišel.

Škola, kterou nadaný William začal navštěvovat, musela díky rozhodnutí jeho otce Trywella v době extrémního sucha kvůli boji o přežití počkat a všechno úsilí i s penězi bylo věnováno na obstarání životně důležité kukuřice, jež byla bez vláhy odsouzena k zániku.

Zdálo by se, že v tomto snímku, natočeném podle předlohy Bryana Mealera a Williama Kamkwamby a podle skutečné události, Triwell s Agnes Kamkwamba vystupují jako velmi přísní rodiče, ale ve skutečnosti to jsou velmi milující rodiče, kteří by pro svoje děti Williamse a Annie byli ochotni obětovat cokoli.

Připadalo mi to jako zázrak, když jsem viděl všechnu tu Williamovu snahu o zavlážení Malawi pomocí větrníku, přestože jeho vzdělání v oboru fyziky bylo velmi chatrné. Jeho snahu přimět i svého otce, aby mu s jeho záměrem pomohl tím, že obětuje svůj jediný dopravní prostředek, kterým bylo kolo s dynamem.

Kdo jste tento snímek – „The boy, who harnessed the wind“ – režiséra Chiwetela Ejiofora viděli, jistě víte, jak pokus o zavlážení Williama Kamkwamby dopadl, co bylo dál. Vám, kteří jste tento celovečerní film s titulky neviděli, jej vřele doporučuji.

To, že je v angličtině kombinované s originálem jazyka Malawi, je sice škoda, nicméně nejednoho diváka donutí sledovat i všechna milostná, politická a náboženská dramata, která se v něm odehrávají.

Pavel Sivák

O PĚSTOUNSKÉ PÉČI

Rozhovor s Markétou a Štěpánem Trojanovými

■ *Doslechli jsme se, že jste byli zapojeni do nějaké kampaně ohledně pěstounství, můžete se s námi podělit?*

Ano, magistrát zahájil kampaň Pěstouni, na bilboardech po Praze můžete vidět známé osobnosti (herce a moderátory) nafoceně jako rodiny s dětmi. Celá kampaň se tváří jako reklama pro budoucí televizní sitcom o pěstounech, ale ve skutečnosti žádný takový sitcom neexistuje. Je to reklamní tah, aby se lidé dostali k informacím. Web na bilboardech odkazuje na stránky magistrátu, kde se dočtete, že se hledají pěstouni, protože je jich zoufale málo. Nás si vybrali k rozhovoru s novináři proto, že jsme přijali s malým dítětem i desetiletého sourozence, tedy ve věku, který není už pro většinu náhradních rodičů atraktivní. Rozhovor s námi udělala novinářka a napsala článek o pěstounství, zúčastnili jsme se online tiskové konference, odkud to převzali novináři do několika novin a pak u nás doma natočila TV Seznam krátkou reportáž, kterou odvysílali 31. 1. 2021 ve večerních zprávách. To všechno na podporu pěstounství.

■ *Co si pod tím máme představit?*

V Praze je 40 registrovaných pěstounů, ale 70 % z toho jsou pěstouni na přechodnou dobu. A ještě mnozí z těchto krátkodobých pěstounů mají buď zažádáno o přerušeni činnosti, nebo jsou mimo službu vlivem nemocenské. A jen těch zbylých 30 % jsou dlouhodobí

pěstouni, u kterých dítě může prožít celé dětství až do dospělosti.

Navíc většina z těchto 30 % dlouhodobých pěstounů jsou biologičtí rodiče dětí, babičky a dědečkové, kteří mají svá vnoučata svěřená do pěstounské péče, protože biologičtí rodiče dětí selhali. Takže cizích lidí, kteří si vzali z ústavu cizí dítě, je jako šafránu.

■ *Je tu hodně pojmů, adopce, krátkodobí pěstouni, dlouhodobí... Můžete nám vysvětlit, čeho se který pojem týká?*

Když se např. v babyboxu objeví zdravé miminko, je obvykle nabídnuto k adopci. Dostane se do rodiny k bezdětným manželům, kteří na něj čekali v hodně dlouhém pořadníku. K adopci jde i malinké a zdravé dítě, kterého se matka vzdala, takže je právně volné. Dítě dostává od adoptivních rodičů nové jméno a po právní stránce je, jako by se narodilo jim, včetně dědických práv. O jeho minulosti noví rodiče většinou nic nevědí.

Pěstouni na přechodnou dobu jsou lidé, kteří toto mají jako své zaměstnání, pobírají za to plat a omezenou dobu se dnem i nocí u sebe doma starají o „zapůjčené“ a bezprizorní miminko nebo malé dítě, než soud rozhodne, co s ním dál. Děti se u nich střídají. Je to náročná práce, mnozí z nich po pár letech a pár vyplávaných miminkách sami činnost přerušují kvůli syndromu vyhoření. Přechodnou pěstounku má dítě jako „tetu“, díky níž nemusí dítě tuto přechodnou

dobu trávit zbytečně v ústavu. Právně volné zdravé dítě od nich může putovat do adopce, ostatní k dlouhodobým pěstounům, ale ti nejsou, tak bohužel i do kojeneckého ústavu, dětských domovů, případně zpátky do původní biologické rodiny.

Dlouhodobí pěstouni jsou lidé, kteří přijali do své rodiny opuštěné dítě a starají se o něj jako o vlastní, mají ho celé dětství až do dospělosti. Dítě je obvykle vnímá jako své rodiče, říká jim maminko/tatínku. Ale po právní stránce je stále dítětem svých biologických rodičů, i když jim bylo dítě odebráno a často se nevidají. Dítě má své původní příjmení. Někdy zůstává návaznost na nějakého člena původní rodiny, který má zájem se s dítětem setkávat. My jsme například s dětmi zdělili jejich prababičku, která je má ráda. Klokánek je zařízení pro okamžitou pomoc opuštěným dětem od mimin až do 18 let a hlavně sourozeneckým skupinám, kde děti tráví dobu cca několika měsíců, než soud rozhodne, co s nimi bude dál. V Klokánku se vždy po týdnu střídají dvě tety (nebo teta a strejda), které se dnem i nocí starají o jeden byt se skupinou cca čtyř až pěti dětí. Mají to jako své zaměstnání. Klokánek je zařízení, díky němuž děti nemusí tuto dobu do rozhodnutí soudu trávit zbytečně v ústavu. Bohužel většina těchto dětí v dětském domově nakonec stejně skončí, protože dlouhodobí pěstouni nejsou. A stát bohatě finančně

podporuje dětské domovy místo pěstounů, takže mnozí lidé, kteří o pěstounské péči uvažovali, si prostě spočítali, že by to finančně neutáhli. Museli by na nějakou dobu odejít z práce, než se děti vyhrabou z nejhorsího, a žít z almužny od státu, která je hodně pod hranicí životního minima.

■ *Jaké jsou nároky na lidi, kteří by se chtěli pěstouny stát, musejí to být manželé?*

Nemusejí. Prakticky každý, kdo by to opravdu chtěl, má šanci. Manželé s dětmi i bez, singl žena nebo singl muž, starší páry s dospělými dětmi, dokonce i stejnopohlavní páry. Každý žadatel musí doložit, že jeho zdravotní stav umožňuje vychovávat dítě (páry se posuzují jako celek, s námi např. dělal testy pár, kde pán byl na invalidním vozíku a žádali o dítě do adopce), musí projít psychologickými testy, pohovorem a asi půlročním školením. Hlavně se zaměřují na vaši motivaci, proč do toho chcete jít, zkrátka jestli nejste psychopat nebo nějaký úchyl. V případě, že máte pod střechou ještě své děti, zkoumají rodinné vazby a jestli stávající děti nového člena zvládnou.

Náhradních rodin včetně prarodičů je v naší republice 3 300. V dětských domovech je nyní dětí 8 tisíc. Když se skutečně rozhodnete dítě přijmout a dát mu tu výsadu vyrůstat v rodině, přes všechny počáteční těžkosti vám to mnohonásobně vrátí.

M.+Š.

CHCÍ PL PES

V neděli jednatřicátého ledna bylo krásné počasí. Slunce jasně svítilo na čistě modré obloze a na poměry zimy to byl i nebývale teplý den. Přirozeně mě to proto lákalo na vycházku.

Ráno jsem nejprve sjel z našeho „budějovického kopce“ do Braníka, kde jsem vyslechl kázání, jehož výrazným narativem byla věta „Jedni druhých břemena neste“, o které jsem v posledních dnech sám hodně přemýšlel. Pak, po studentsky skromném obědě, jsem vyrazil do centra. Chtěl jsem se procházet uličkami Starého Města pražského a kochat se tou nádherou. Místo toho jsem ale prostál většinu času na Václavském náměstí. Proč? Důvod je prostý. Když jsem zde vystoupil z metra, octl jsem se v davu lidí. Pod sochou svatého Václava se již připravovalo podium. Něco bylo ve vzduchu. Kromě statisticky dost pravděpodobných kapének s covidem-19 a dalšími nepříjemnými nemocemi to byl také odér alkoholu a cigaret a zřetelný pach vzteku a nespokojenosti. Procházel jsem směrem dolů a cestou jsem se dotázal policisty-těžkooděnce, oč se jedná. „Chcípl pes, otevřme Česko, podpora Volného,“ odpověděl mi lakonicky. Pohrdání a úšklebek nad celou tou akcí se snažil skrývat marně.

V půlce náměstí jsem se zastavil a sledoval, kdo zde je. Byly tu ženy mladé i staré, stejně tak muži. Ovšem nejvýrazněji zastoupená byla skupina lidí kolem padesátky. Všichni měli s sebou české vlajky, případně si je namalovali na obličej. Mnozí měli oblečení s logem ka-

pely Ortel. Nikdo z nich neměl roušku. Většina přítomných mužů pila několikáté pivo z plechovky. Jak jsem tak sledoval ty lidi namačkané na sebe pod podiem, popíjející a skandující, napadla mě další otázka. Přišel jsem za jiným policistou a ptal se ho, jak je vlastně takové srocování možné, teď v čase přísných omezení. „Do sta lidí se mohou sejít, ale musí dodržovat rozestupy dva metry a mít roušky. Pokud to nedodrží, organizátorovi akce je udělena pokuta ve výši několika desítek tisíc korun. Tu už má v tuhle chvíli jasnou,“ dodal ještě a i přes respirátor FFP3 bylo jasné, že se zasmál. „A pokud jde o ty lidi bez roušek, no, kdybyste tu byl na začátku, viděl byste, jak s kolegy chodíme mezi nimi a vyzýváme je, aby si roušky nasadili. Kdo to neudělal, tomu byla udělena pokuta, jakou ukládá současný zákon.“ Z druhé strany se k nám přitočil mladší policista. „Tahle takzvaná iniciativa jim vyjde draho.“ Poděkoval jsem za ochotu mi odpovědět a vrátil se do spodní části davu, kde, upřímně řečeno, jsem se cítil bezpečněji než mezi ramenatými, pupkatými padesátníky, třímajícími husitské zástavy a prapory s nápisy jako „pravda vítězí“ či jinými husovskými citáty. Najednou jsem v hornější části náměstí uviděl něco, co mě absolutně vyděsilo. Mezi skandujícími demonstranty, kteří už se začínali dostávat do varu, procházela směrem dolů stařenka. Měla dlouhou fialovou bundu, na hlavě pletený baret téže barvy, za sebou táhla vozíček na kolečkách. A na obličej měla jednorázovou

roušku. Na první pohled mezi demonstujícími nezapadala. Tu a tam se zastavila u nějakých opravdu hrozivě vyhlížejících chlapů, nakláněla se k nim a něco jim říkala. Pohoršeně při tom kroutila hlavou a oni se na ni dívali tak nepřátelsky, že jsem se o ni skutečně bál. Scházela stále níž a kousek ode mě se zastavila u mladé ženy, oblečené v kovbojském kostýmu, která seděla na černém koni. Něco na ni zavolala a pak neohroženě natáhla ruku ke koni, který se sklonil a nechal se od ní pohladit. Byl to výjev jako z jiného světa. I na těch pět metrů jsem cítil, že atmosféra kolem té paní je úplně jiná, než byla na náměstí doposud. Náhle přiběhla ke koni jakási rozjařená žena s nabarvenými vlasy na blond a v minisukni a s širokým úsměvem na tváři ho začala také hladit. On ji okamžitě kousnul. Ne moc, ale tak, aby věděla, že na něj nemá sahat. Pak se opět přitočil k fialové babičce a ta ho dál konejšila. Já jsem mezitím přišel blíže, abych slyšel, co povídá. Když jsem stnul dost blízko, nemohl jsem věřit vlastním uším. „*Vy řešíte peníze a majetek, o tom svět ale vůbec není. Vždyť jsme tu vlastně jen na návštěvě. Víte, já jsem věřící. Evangelička. A myslím si, že byste se měli obracet raději ke Kristu.*“ Zůstal jsem stát v němém úžasu. Když domluvila, přistoupil jsem k ní, řekl jí, že studuju evangelickou teologii a začal si s ní povídat. Ona mi vyprávěla, že se jmenuje Květa, že je jí jedenaosmdesát let, že bydlí v podnájmu, ze kterého jí chtějí vyhodit, že jí posílají anonymní výhružky a mnoho dalšího. Ona se prý ale modlí k Pánu Ježíši, aby jí ještě pár let nechal

na světě, živou a zdravou, aby mohla o Něm říct co nejvíce lidem. K demonstraci se přimotala omylem, ale když ty lidi poslouchala, napadlo jí, že by potřebovali slyšet evangelium. Poprosila mě, jestli bych se s ní mohl pomodlit. A tak jsme se modlili. Za nemocné, za vězněné, za demonstující a taky za ni a její zdraví. Pak jsme se rozzěhnali a ona šla dál směrem dolů. Byl to krásný a silný moment. Tak nadějeplný. Dlouho jsem neviděl něco tak kristovského. Stařenka s vozíčkem a modlitbou na rtech, sama proti třem tisícovkám vzteklých a hulákajících demonstrantů.

Bohužel můj úžas rychle ustoupil. Jen co se mi paní Květa ztratila z dohledu, na podium pozvali hlavního a nejváženějšího hosta. „*Přivítejme potleskem dalšího řečníka, kterým je pan Lubomír „Flákanec“ Volný,*“ ozvalo se z tlampačů a dav se rozjásal, roztleskal a rozeřval nejvíc za celé odpoledne. Pan Volný pak promlouval. Velmi dlouho, nejdéle ze všech řečníků. Naprosto nekriticky k vlastním chybám a nedostatkům potvrdil shromáždění to, co si beztak dávno mysleli. Blatný vakcínám a covidu vůbec nerozumí, jako ostatně všichni lékaři, kteří tvrdí, že je covid víc než „*rýmička*“. Karanténa a omezení jsou jen nástrojem k ovládnutí lidí a nastolení totality, všechno to vymysleli američtí magnáti, kteří touží po novém světovém řádu. Vyzval lidi k protestům, k nepokojům, k násilnému převzetí moci „*zpět do svých rukou*“. Bylo to naprosto příšerné. Tak ostrý kontrast se starou paní, která prosila jen o trochu pokory. Vybatvila se mi slova písně Say No to the devil:

„Když je krásný, chytrý a mocný, nevadí, že je tak zlý...“ Sice si nemyslím, že by poslanec Volný byl krásný. A už vůbec není chytrý. Ale ve své funkci je bohužel dost mocný a také zlý. Ještě mnoho nenávislného a lživého jsem tam slyšel, nejen od něj.

Pak už mi ale byla hrozná zima. Protože jsem chtěl jít na večerní bohoslužby, které začínaly za hodinu, nemělo smysl jezdit se ohřívat domů. Proto jsem se vydal na Hlavní nádraží. Cestou tam jsem viděl mnoho lidí odcházejících z demonstrace, kteří se vraceli vlakem domů. Často to byly celé rodiny s několika malými dětmi. A pak mě napadla strašná věc. Tihle lidé nemají slevu na vlak. Jen cesta do Prahy a zpět pro celou rodinu je musela stát skoro dva tisíce korun. Zároveň patřili mezi ty, kteří si za celou dobu nenasadili roušky. A vybavila se mi slova jednoho z policistů: „*Tahle takzvaná iniciativa je vyjde draho.*“ A z ničeho nic mi jich začalo být líto. Najednou jsem celou tu akci uviděl úplně jinak. Už jsem neviděl opilé pupkaté strejdy z periferie republiky a jejich ušlápnuté manželky. Ale hospodské, kteří přišli o své výdělky, serverky, které proto museli propustit, kadeřnice a kosmetičky, které skončily na úřadu práce bez naděje na nové zaměstnání. A jejich děti, zavřené v bytě dva plus jedna v zakouřené Ostravě, které nemohou do fotbalu, zato se musí doma dívat na frustrované a nezaměstnané rodiče, jak se každý den opijí a hrozně pohádají, protože přišli o všechno, co dávalo jejich životu smysl. Ano, z pohledu paní Květy i většiny křesťanů je práce, hospoda, kamarádi a fotbal trochu málo.

Ale ať se nám to líbí, nebo ne, pro tyto lidi to byl dostatečný důvod, proč ráno vstát z postele a plnit aktivně svou roli v rámci společnosti. A teď jim to všechno někdo vzal, oháněl se při tom odbornými termíny, kterým oni nerozumějí, a celou dobu jim sliboval, že za chvíli už bude dobře. Oni nasadili roušky a čekali. Jenže rok se s rokem sešel a ono je pořád hůř a hůř a oni už jsou zoufalí. Pro ně je účast na takové demonstraci skutečná oběť, kterou podstupují, protože doufají, že pak bude lépe. Ne, tihle lidé nejsou zlí, jak jsem si nejdříve myslel. Jsou opravdu na pokraji zoufalství a chtějí jen zpátky svůj starý život. Jejich jedinou vinou je, že na rozdíl od mé sociální bubliny nevědí, že se jejich starý život možná nikdy nevrátí. Nechápu, jak dalekosáhlé důsledky na každodenní svět bude tahle pandemie mít. Ale možná je to dobře. Pak už by své zoufalství taky nemuseli vydržet.

Bohužel, jejich zoufalství vycítili ti, kteří skutečně zlí jsou. Klausové starší i mladší, Volný, Landa a další a další trosky, které by, nebýt covidu, dávno patřily na propadliště dějin. A tím se dostávám k tomu, o co mi celou dobu jde. Tady je totiž prostor pro nás. Pro nás, kteří chápeme, že opatření, jakkoliv nepřijemná, je třeba dodržovat. Pro nás, kterým poslední rok nevzal celý smysl života. A ani kdyby tohle šílenství trvalo sto let, stejně by nás na kolena nersrazilo. My totiž, tak jako paní Květa, máme Krista, kterého nám nikdo nevezme. V tom jsme proti mnohým ve výhodě. A také nás to ovšem zavazuje pomáhat. „Jedni druhých břemena nesme.“

Jedině tak můžeme umenšovat zlo ve světě a snad i zachránit budoucnost naší země, když budeme k lidem, jako jsou tito demonstranti, chápaví a pokusíme se jim pomoci. Aby pak nemuseli hledat svou spásu v náručí falešných proroků. Jak píše apoštol Pavel: „*V konání dobra neumdlévejme; neochabneme-li, budeme sklízet v ustanovený čas.*“

Oskar Vogl

DEMENCE Z BLAHOBYTU

Představte si, že se narodíte v roce 1900. Když je vám 14 let, začíná první světová válka, která končí, když je vám 18 s 22 miliony mrtvých.

Krátce poté světová pandemie chřipky, zvané „španělská“, ta zabije 50 milionů lidí. Vyjdete z toho bez úhony a je vám 20 let.

Pak ve 29 letech přežijete globální ekonomickou krizi, která začala kolapsem newyorské burzy a která způsobuje inflaci, nezaměstnanost a hladomor.

Ve 33 se dostávají k moci nacisté.

Je vám 39, když začíná druhá světová válka; končí, když je vám 45. Během holokaustu (šoa) zemřelo 6 milionů Židů, celkem přes 60 milionů mrtvých.

Když je vám 50, začíná korejská válka.

Když je vám 64, válka ve Vietnamu; končí, když je vám 75.

Miminko narozené v roce 1985 si myslí, že jeho prarodiče, přeživší různé války a katastrofy, nemají ponětí, jak těžký je život.

Chlapec narozený v roce 1995, kterému je dnes 25 let, si myslí, že je konec světa, když jeho balíček z Amazonu trvá doručit déle než 3 dny nebo když nedostane víc než 15 lajků k zveřejněnému fotu na Facebooku nebo Instagramu.

V roce 2020 mnozí z nás žijí v pohodlí, máme doma přístup k různým zdrojům zábavy, často jich máme víc, než potřebujeme.

Ale lidé si stěžují... Na všechno.

Přesto, že mají elektřinu, telefon, jídlo, horkou vodu a střechu nad hlavou. Nic z toho v minulosti neexistovalo. Lidstvo přežilo mnohem vážnější okolnosti a nikdy neztratilo sílu bojovat a radost ze života.

Možná je čas být méně sobecký, přestat si stěžovat a brečet.

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA

čtvrtek 15.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4 – Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXV. ročník, číslo 2/únor 2021

Vychází zpravidla každou 1. neděli v měsíci.

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Korektury: Pavlína Kroužková, David Navara

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

